

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Kaniové, soudkyně Jiřiny Chmelové a soudce Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **P. F.**, zastoupen JUDr. Anitou Pešulovou, advokátkou se sídlem Rumunská 1798/1, Praha 2, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 118/16, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 9. 2022, č. j. 10.01-000403/22-007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2024, č. j. 9 A 108/2022 - 77,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.
- IV. Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Anitě Pešulové, advokátce, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti a náhrada hotových výdajů ve výši 12 269,40 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- V. Žalobce **je** **povinen** zaplatit Nejvyššímu správnímu soudu náhradu nákladů řízení **ve výši 6** 134,70 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Projednávaná věc se týká rozhodování České advokátní komory o žádosti žalobce o určení advokáta k bezplatnému poskytnutí právní služby podle § 18c odst. 1

zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii (dále „zákon o advokacii“), za účelem zastupování účastníka v řízení před Ústavním soudem.

[2] Obvodní soud pro Prahu 10 usnesením ze dne 24. 2. 2022, č. j. 17 C 207/2019 - 196 (dále „usnesení o zastavení řízení“), zastavil 1) řízení o dovolání proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 7. 2021, č. j. 22 Co 110/2021 - 139, z důvodu nesplnění podmínky povinného zastoupení ve smyslu § 241 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále „o. s. ř.“) a 2) řízení o odvolání proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 17. 12. 2021, č. j. 17 C 207/2019 - 170, z důvodu nezaplacení soudního poplatku za podané odvolání ve smyslu § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. O zastavení řízení rozhodl Obvodní soud pro Prahu 10 poté, co byly pravomocně zamítnuty žádosti stěžovatele o přiznání osvobození od soudních poplatků i jeho návrhy na ustanovení zástupce. Následná řízení o opětovných žádostech stěžovatele o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce Obvodní soud pro Prahu 10 vždy zastavil pro překážku věci pravomocně rozhodnuté, přičemž ústavní stížnost, kterou stěžovatel proti zastavení řízení brojil, Ústavní soud odmítl jako zjevně neopodstatněnou usnesením ze dne 24. 8. 2021, sp. zn. IV. ÚS 1259/21.

[3] Proti usnesení o zastavení řízení podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl Městský soud v Praze usnesením ze dne 14. 6. 2022, č. j. 22 Co 76/2022 - 206 (dále „potvrzující usnesení Městského soudu v Praze“), tak, že usnesení o zastavení řízení potvrdil. Proti potvrzujícímu usnesení Městského soudu v Praze podal žalobce dne 1. 9. 2022 ústavní stížnost. Dne 19. 9. 2022 vyzval Ústavní soud žalobce k odstranění vad ústavní stížnosti (mj. vady spočívající v absenci právního zastoupení ve smyslu § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu). Konec lhůty stanovené k odstranění vad připadl na den 26. 10. 2022. Usnesením ze dne 2. 11. 2022, sp. zn. III. ÚS 2448/22, Ústavní soud odmítl ústavní stížnost žalobce podle § 43 odst. 1 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu. Uvedl, že ústavní stížnost žalobce není možné považovat za řádný návrh na zahájení řízení před Ústavním soudem, jelikož trpí řadou formálních i obsahových nedostatků, a navíc žalobce není zastoupen advokátem. Ústavní soud dodal, že lhůta stanovená žalobci k odstranění vad marně uplynula, přičemž ke dni vydání usnesení o odmítnutí ústavní stížnosti žalobce na výzvu nijak nereagoval.

[4] Za účelem zajištění zastoupení v řízení o ústavní stížnosti požádal žalobce žalovanou o určení advokáta, a to žádostí ze dne 15. 7. 2022 podanou podle § 18c zákona o advokacii. Předseda České advokátní komory rozhodnutím ze dne 8. 9. 2022, č. j. 10.01-000403/22-007 (dále „rozhodnutí žalované“), žádosti nevyhověl z důvodu zjevně bezdůvodného uplatňování nebo bránění práva ve smyslu § 18c odst. 5 zákona o advokacii.

[5] Proti rozhodnutí žalované brojil žalobce žalobou, kterou Městský soud v Praze (dále „městský soud“) rozsudkem ze dne 26. 9. 2024, č. j. 9 A 108/2022 - 77, zamítl. Městský soud předeslal, že v žalobě shledal jedinou žalobní námitku, totiž že žalovaná vydala napadené rozhodnutí po zákonem stanovené lhůtě a že taková vada způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Dospěl k závěru, že rozhodla-li žalovaná o žádosti žalobce po bezmála dvou měsících od jejího podání, porušila povinnost stanovenou v § 18c odst. 5 věty první zákona o advokacii, a to rozhodnout o žádosti žalobce bez zbytečného odkladu. Městský soud dále vyslovil, že uvedená lhůta je lhůtou procesní, na jejíž uplynutí zákon neváže žádné právní důsledky pro věc samotnou. Dále konstatoval, že se jedná o lhůtu pořádkovou a nedodržení lhůty správním orgánem není způsobilé ovlivnit správnost a zákonnost jeho rozhodnutí. Městský soud uzavřel, že opožděné vydání rozhodnutí žalované neznamenalo žádné negativní důsledky pro žalobce. Samotnou ústavní stížnost

pokračování

podal žalobce včas. I pokud by žalovaná vydala rozhodnutí včas, na postavení žalobce by to nic nezměnilo, neboť zástupce pro řízení o ústavní stížnosti by mu určen nebyl a Ústavní soud by ústavní stížnost pro nedostatek povinného zastoupení odmítl.

[6] S odkazem na § 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), městský soud uvedl, že mu nepřísluší posuzovat námitky žalobce vztahující se k meritu věci projednávané v občanskoprávním řízení. Zdůraznil, že žalobce v žalobě neuvedl žádnou ucelenou konkrétní argumentaci proti úvahám žalované o zjevně bezdůvodném uplatňování nebo bránění práva. Pouze v obecné rovině proto uvedl, že žalovaná zjevně bezdůvodné uplatňování práva odůvodnila dostatečně a s náležitou oporou ve správním spise. Městský soud se ztotožnil se závěrem žalované, že ústavní stížnost žalobce by Ústavní soud odmítl, a že tedy ze strany žalobce šlo o bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[7] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. Předně namítl, že městský soud neposuzoval žalobu, ale bezesbytku převzal argumentaci žalované uplatněnou ve vyjádření k žalobě. Na posouzení sporu se nijak neprojevovalo, že stěžovatel v podání nazvaném „*Komentář k Vyjádření žalované České advokátní komory*“ identifikoval ve vyjádření žalované „*absurdnosti, zamlčování, zavádějící tvrzení, matení pojmů, falšování a překrucování fakt i vyložené lži*“. V daném případě totiž nejde o rozhodnutí „samo o sobě“, ale o škodu, kterou rozhodnutí žalované přivodí. Není pravdou, že se s vydáním rozhodnutí žalované nepojí žádné negativní důsledky pro stěžovatele. Žalovanou „*zmařená platnost podání ústavní stížnosti*“ zmařila rovněž stěžovatelovu možnost domoci se „*náhrady za neplnění platné smlouvy*“. Stěžovatel uvádí, že „*dodatečně a účelově uplatněné důvody rozhodnutí ČAK hrají podstatnou úlohu v kvalifikování jejího rozhodování*“. Jestliže žalovaná nepřidělení právního zástupce opřela o to, že stěžovatel nezaplatil soudní poplatky, pak je dle názoru stěžovatele potřeba určit, proč je nezaplatil. Vlastním předmětem žaloby bylo to, že žalovaná neurčením právního zástupce stěžovateli zabránila v uplatnění jím podané ústavní stížnosti. Tvrzení, že si stěžovatel mohl opatřit advokáta v čase zbývajícím po doručení rozhodnutí žalované, je nesmyslné, protože takovou možnost vyvrátila už samotná žádost stěžovatele o určení advokáta a prohlášení o majetkových poměrech. Stěžovatel projevil v kasační stížnosti nesouhlas s tím, jak městský soud posoudil žalobní tvrzení uvedená pod *bodem # 12 žaloby*. Stěžovatel má za to, že uvedené skutečnosti podrobně doložil, nikoli „*toliko obecně poznamenal*“. Stěžovatel dále zrekapituloval dosavadní průběh občanskoprávních řízení, uvedl důvod, proč podal žalobu pro zmatečnost, a zdůraznil, že rozhodnutí soudů v občanskoprávním řízení se týkají řízení, které „*legálně neexistuje*“. Podle stěžovatele jsou všechna tvrzení soudů i žalované o zjevné bezdůvodnosti založena na nezaplacení soudních poplatků. Soudní poplatky však soudy vymáhaly za vedení řízení, k němuž stěžovatel nedal podnět.

[8] Podáním ze dne 27. 1. 2025 doplnila kasační stížnost ustanovená zástupkyňe stěžovatele. Uvedla, že stěžovatel nesouhlasí zejména s argumentací soudu ohledně závěru, že žádná aktivita určeného advokáta by nevedla k úspěchu ve věci. Žalovaná ani městský soud náležitě nezodůvodnily, proč je neúspěšnost ústavní stížnosti stěžovatele zjevná, tj. jednoznačná, nesporná, okamžitě zjiřitelná. Žalovaná ani městský soud se nezabývaly argumenty, kterými stěžovatel vyvrátil tvrzení o zjevné neúspěšnosti (poukázala přitom na podání ze dne 5. 8. 2021, 4. 8. 2022, 26. 9. 2022). Dodala, že Ústavnímu soudu „*zpravidla*“ nepřísluší přehodnocovat závěry obecných soudů, co se týče podmínek po přiznání

osvobození od soudních poplatků, včetně ustanovení zástupce. Tato skutečnost neznámá, že daná otázka nepřísluší řešit Ústavnímu soudu vůbec. V případě stěžovatele nešlo o otázku, která je jednoznačná a na první pohled zjištělná. Navrhla, aby kasační soud zrušil napadený rozsudek i rozhodnutí žalované a vrátil věc žalované k dalšímu řízení.

[9] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí a navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. Uvedla, že stěžovatel nevyjádřil v kasační stížnosti řádně žádný kasační důvod. Důvodem kasační stížnosti nemůže být to, že městský soud „převzal argumentaci žalované“. Pokud stěžovateli nešlo o rozhodnutí „samo o sobě“, ale o škodu, pak zvolil nesprávný žalobní typ a nesprávný soud. Podstata rozhodování obecného soudu o poplatkové povinnosti nespočívala v tom, zda stěžovatel měl nebo neměl zaplatit soudní poplatek, protože tuto otázku obecné soudy již dříve vyhodnotily v neprospěch stěžovatele, ale v tom, že soudní poplatek řádně a včas nezaplatil (jako osoba neosvobozená od soudního poplatku). Právě proti tomuto rozhodnutí hodlal stěžovatel brojit ústavní stížností a požádal žalovanou o určení advokáta k poskytnutí právní služby pro řízení o takové ústavní stížnosti. Stěžovatel by neměl zaměňovat samotné posouzení své žádosti o osvobození od soudního poplatku se stavem, kdy poté soudní poplatek nezaplatil. Nesprávný náhled stěžovatele se v tomto ohledu objevuje nejen v jeho kasační stížnosti, ale i v jejím doplnění.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve ověřil splnění zákonných podmínek řízení o kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že není důvodná.

[11] Kasační soud se, v návaznosti na nedávný rozsudek rozšířeného senátu ze dne 1. 10. 2025, č. j. 8 Ads 164/2022 - 97, nejdříve zabýval tím, zda městský soud jednal se správným správním orgánem v pozici žalované. V opačném případě by mohlo jít o vadu, která má vliv na zákonnost napadeného rozsudku městského soudu (viz bod 64 rozsudku rozšířeného senátu). K takové vadě musí Nejvyšší správní soud přihlídnout i z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 část věty za středníkem s. ř. s.). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že městský soud jednal se správným správním orgánem (tedy konkrétně s Českou advokátní komorou), neboť zákonodárce svěřil rozhodování o určení advokáta České advokátní komoře (viz § 18a až § 18d zákona o advokacii) s tím, že za ni rozhoduje ve smyslu § 45 odst. 2 písm. a) zákona o advokacii její předseda.

[12] Stěžovatel v kasační stížnosti předně namítal nedostatečné odůvodnění rozsudku městského soudu. K tomu je vhodné připomenout, že povinnost orgánů aplikujících právo svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou dílčí námitku, natož každé dílčí tvrzení vznesené účastníky v průběhu řízení (srov. například rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Proto zpravidla postačuje, je-li vypořádána podstata žalobní argumentace (viz například rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-1), případně, za podmínek existence tomu přiměřeného kontextu, lze akceptovat i odpovědi implicitní (srov. například usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, nebo rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011-72). To znamená, že na určitou námitku lze reagovat rovněž tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje odlišný názor, který přesvědčivě

pokračování

zdůvodní tak, aby poskytl dostatečnou oporu pro výrok rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné opONENTUŘE (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08; obdobně též rozsudky NSS ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012-50, ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013-30, popřípadě ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50). Nejvyšší správní soud v této věci dospěl k závěru, že městský soud odůvodnil napadený rozsudek dostatečně, a to i přesto, že se některými námitkami, které se mýjely s podstatou věci, nezabýval.

[13] Stěžovatel opakovaně tvrdí, že od doby, kdy Obvodní soud pro Prahu 10 zamítl jeho žádost o přiznání osvobození od soudních poplatků i návrh na ustanovení zástupce, se všechna rozhodnutí civilních soudů i napadený rozsudek městského soudu týkají řízení, které „legálně neexistuje“. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že sdílí názor městského soudu, podle něhož není v jeho pravomoci přehodnocovat závěry civilních soudů k otázkám spadajícím výlučně do občanskoprávních řízení. Z tohoto důvodu nelze městskému soudu jakkoli vytýkat, pokud nepřihlížel k žalobním tvrzením uvedeným pod *bodem # 12 žaloby*. Uvedená tvrzení se totiž mýjela s předmětem řízení před městským soudem. Tím byla pouze a jenom zákonnost rozhodnutí žalované, nikoli tvrzená zmatečnost občanskoprávního řízení. Ze stejného důvodu se námitkami zaměřenými na průběh řízení před civilními soudy nemohl zabývat ani Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti.

III.a Ke zjevně bezdůvodnému uplatňování nebo bránění práva ve vztahu k ústavní stížnosti

[14] Stěžovatel brojí proti závěru žalované a městského soudu, kteří ústavní stížnost stěžovatele (podanou dne 1. 9. 2022) posoudily jako zjevně bezúspěšný návrh. Stěžovatel namítá, že žalovaná ani městský soud náležitě nezodůvodnily, proč je její neúspěšnost zjevná, tj. jednoznačná, nesporná a okamžitě zjištělná. Ani tuto námitku neshledal kasační soud jako důvodnou.

[15] Městský soud se odůvodněním zjevně bezdůvodného uplatňování práva zabýval v bodech 74 a 75 napadeného rozsudku. Při výkladu pojmu „zjevně bezdůvodné uplatňování práva“ vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu (například z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2021, č. j. 8 As 138/2021 - 30). Konstatoval, že kategorie zjevné neúspěšnosti (§ 36 odst. 3 s. ř. s.) a zjevně bezdůvodného uplatňování práva (§ 18c odst. 5 zákona o advokacii) se do značné míry překrývají. Podstatou obou institutů je neustanovit zástupce a nehradit jeho náklady z veřejných prostředků, neboť procesní postup žadatele je zbytečný a nedůvodný. Jinými slovy i kdyby byl zástupce ustanoven, jeho jakákoliv jeho aktivita by nemohla vést k úspěchu ve věci.

[16] Městský soud ve shodě s žalovanou dospěl k závěru, že zastavení dovolacího řízení z důvodu nesplnění podmínky povinného zastoupení a zastavení odvolacího řízení z důvodu nezaplacení soudního poplatku jsou těmi případy, v nichž Ústavní soud závěry obecných soudů zpravidla věcně nepřehodnocuje (toto rozhodování spadá do rozhodovací sféry obecných soudů). Městský soud se ztotožnil i se závěry žalované, že 1) případ stěžovatele není nijak výjimečný, 2) v potvrzujícím usnesení neabsentuje odůvodnění, 3) odůvodnění nevybočuje v extrémní míře z rámce vymezeného principy spravedlnosti. Žalovaná zároveň odkázala na ustálenou a četnou judikaturu Ústavního soudu.

[17] Uvedené zdůvodnění považuje kasační soud, s ohledem na obecnou rovinu přezkumu žalobní námitky, za dostačující. Vyplývá z něj, že si městský soud byl vědom toho, že Ústavnímu soudu „zpravidla“ nepřísluší přehodnocovat závěry obecných soudů (v tomto případě důvody, pro něž stěžovatel nebyl v řízení před obecnými soudy osvobozen od soudních poplatků, pročez řízení bylo zastaveno). V případě stěžovatele neshledal žádné indicie, které by svědčily o výjimečných okolnostech. K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že ani stěžovatel v řízení před městským soudem (vyjma nepřipustných námitek) nenamítal existenci výjimečných skutečností, jež by nasvědčovaly tomu, že jeho případ vybočuje z „běžných“ rozhodnutí obecných soudů o zastavení řízení pro nesplnění jeho podmínek, nebo že existuje judikatura Ústavního soudu, která obdobné věci hodnotí jinak.

[18] Kasační soud odkazuje na nedávný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2025, č. j. 4 As 168/2024 - 44, podle kterého ob stojí rozhodnutí žalované o neurčení advokáta pro řízení před Ústavním soudem jen při zjevné neexistenci procesních předpokladů řízení o ústavní stížnosti (např. při její zjevné opožděnosti nebo nepřipustnosti) nebo jde-li o věc v judikatuře Ústavního soudu již řešenou a předchozí právní názor Ústavního soudu vylučuje, že by ústavní stížnost shledal důvodnou. Tyto podmínky zde byly splněny. V posuzované věci se totiž zčásti jedná o věc v judikatuře Ústavního soudu již řešenou (argumentaci k osvobození stěžovatele od soudních poplatků řešilo již uvedené usnesení ze dne 24. 8. 2021, sp. zn. IV. ÚS 1259/21), a zároveň i ustálená judikatura Ústavního soudu vylučuje, že by ústavní stížnost Ústavní soud shledal důvodnou.

[19] Ústavní soud setrvale uvádí, že ústavní stížnost, jíž stěžovatel brojí proti zastavení občanskoprávního řízení z důvodu, že neuhradil ve stanovené lhůtě soudní poplatek, je zjevně neopodstatněná (např. usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 9. 2004, sp. zn. I. ÚS 249/03). Pokud obecný soud již před tímto rozhodnutím pravomocně rozhodl o žádosti stěžovatele v řízení o osvobození od soudních poplatků, nelze v postupu obecných soudů shledat odepření práva na přístup k soudu (k tomu srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 10. 2003, sp. zn. IV. ÚS 249/03). Nutno dodat, že ani sám stěžovatel netvrdí, že by snad soudní poplatek zaplatil.

[20] Obdobně je tomu i v případě zastavení dovolacího řízení z důvodu nedostatku právního zastoupení ve smyslu § 241 odst. 1 o. s. ř. Dovolací řízení bylo zastaveno až poté, co stěžovatel neúspěšně žádal o ustanovení právního zástupce z řad advokátů, přičemž rozhodnutí o jeho žádosti nabylo právní moci. Stěžovatel povinné zastoupení nedoložil, a tudíž vadu podání neodstranil a podmínku řízení nesplnil. I v tomto případě existuje ustálená judikatura Ústavního soudu, která v obdobných situacích odmítá ústavní stížnosti jako zjevně neopodstatněné s tím, že nedošlo k porušení práva na přístup k soudu (usnesení Ústavního soudu ze dne 8. 8. 2013, sp. zn. II. ÚS 2291/13; ze dne 21. 6. 2013, III. ÚS 1904/13; ze dne 31. 10. 2023, sp. zn. I. ÚS 2569/23).

[21] Nejvyšší správní soud tedy považuje za správný závěr žalované a městského soudu, že ústavní stížnost stěžovatele byla zjevně bezúspěšným návrhem.

III.b K opožděnosti rozhodnutí žalované

[22] Stěžovatel brojí proti závěru městského soudu, že s „vydáním napadeného rozhodnutí se nepojí žádné negativní důsledky pro žalobce“. Oním negativním důsledkem je dle stěžovatele „zmařená platnost podání ústavní stížnosti“.

pokračování

[23] Dle § 18c odst. 5 zákona o advokacii určí žalovaná advokáta k poskytnutí právní služby žadateli, který osvědčil splnění zákonných podmínek, bez zbytečného odkladu.

[24] Městský soud se v bodech 60 až 69 napadeného rozsudku zabýval žalobní námitkou „opožděnosti“ rozhodnutí žalované. Srozumitelně vysvětlil, že lhůta k vydání rozhodnutí je lhůtou procesní, pořádkovou a že její nedodržení správním orgánem není způsobilé ovlivnit správnost ani zákonnost napadeného rozhodnutí, a nemůže být proto samo o sobě ani důvodem pro zrušení takového rozhodnutí. Nejvyšší správní soud i s tímto závěrem městského soudu souhlasí.

[25] Městský soud v bodu 69 napadeného rozsudku uvedl, že s pozdním vydáním napadeného rozhodnutí se v posuzovaném případě nepojí žádné negativní důsledky pro stěžovatele, jelikož stěžovatel podal ústavní stížnost včas. I v případě, že by žalovaná rozhodla o žádosti stěžovatele bez zbytečného odkladu ve smyslu § 18c odst. 5 zákona o advokacii, nic by to na postavení stěžovatele nezměnilo. Zástupce pro řízení o ústavní stížnosti by mu ustanoven nebyl a případnou ústavní stížnost by Ústavní soud stejně pro tuto vadu, spočívající v nedostatku povinného právního zastoupení, odmítl. Nejvyšší správní soud pro vysvětlení dodává, že opožděné rozhodnutí žalované by mohlo mít negativní důsledky pro stěžovatele například tehdy, pokud by mu žalovaná advokáta k poskytnutí právní služby určila, avšak po uplynutí stanovené lhůty pro odstranění vad ústavní stížnosti. V situaci, kdy opožděné rozhodnutí žalované o tom, že se stěžovateli advokát neurčuje, nemohlo nic změnit na výsledku řízení o ústavní stížnosti stěžovatele, nelze hovořit o negativních důsledcích pro stěžovatele. Městský soud si přitom byl bezpochyby vědom toho, že v obecné rovině má neurčení advokáta na stěžovatele negativní vliv, avšak považoval rozhodnutí žalované za zákonné a správné, ač jej žalovaná nevydala bez zbytečného odkladu. Námitka stěžovatele proto není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[27] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalované v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se jí náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

[28] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 14. 1. 2025, č. j. 1 As 293/2024 - 29, ustanovil stěžovateli pro řízení o kasační stížnosti zástupkyni JUDr. Anita Pešulovou, advokátku. Hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanovené zástupkyně v takovém případě platí stát (§ 35 odst. 10 část věty první za středníkem s. ř. s.). Ustanovené zástupkyni stěžovatele Nejvyšší správní soud přiznal odměnu ve výši 9 240 Kč za dva úkony právní služby (převzetí věci a doplnění kasační stížnosti) a dále paušální náhradu hotových výdajů ve výši 900 Kč [§ 7 bod 5 aplikovaný na základě § 9 odst. 5; § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Zástupkyně stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, přiznaná částka se proto zvyšuje o výši této daně na celkových 12 269,40 Kč. Tuto částku jí vyplatí Nejvyšší správní soud ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[29] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 14. 1. 2025, č. j. 1 As 293/2024 - 29, osvobodil stěžovatele od soudních poplatků v řízení o kasační stížnosti z 50 %. Jelikož stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, je povinen zaplatit státu náhradu nákladů řízení, které za něj stát zaplatil, a to v rozsahu, ve kterém nebyl osvobozen od soudních poplatků (§ 60 odst. 4 ve spojení s § 120 s. ř. s.; viz rozsudky NSS ze dne 11. 11. 2021, č. j. 9 As 50/2020 - 43, bod 26; ze dne 11. 8. 2022, č. j. 8 As 140/2020 - 60, bod 33; či usnesení NSS ze dne 27. 9. 2024, č. j. 2 Ads 383/2023 - 85, bod 26).

[30] Náhrada je tvořena 50 % z částky vyplacené ustanovené zástupkyni, tj. **6 134,70 Kč**. Stěžovatel je povinen uhradit tuto částku Nejvyššímu správnímu soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to:

- v hotovosti na pokladně Nejvyššího správního soudu, nebo
- bezhotovostně převodem na účet soudu číslo: **3703 - 46127621/0710**, vedený u České národní banky, pobočka Brno. Závazný variabilní symbol pro identifikaci platby je: **1010429324**.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V případě, že náhrada nákladů řízení nebude zaplacená včas, bude vzniklou pohledávku vymáhat celní úřad (§ 60 odst. 9 věta druhá s. ř. s.).

V Brně dne 4. listopadu 2025

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu